

Uberørt af byens travlhed
og trafikens tunge brus,
som en helle midt i larmen
står det underligste hus.
Stilhed, der er livets egen,
overdøver dagens krav,
her hvor Helligånden holder åbent hus
for høj og lav.

Her har dagen evighed,
her har kærlighed sit sted,
hvor Guds Søn er sammen med os
under Helligåndens fred,
og da føler vi en stund,
at vi står på hellig grund,
og at livets mening lyder fra
vor skabers egen mund.

Støjniveauet stiger om os,
alle jager efter vind.
så Guds Helligånd må hviske,
for at nå et splittet sind;
men da hænder søndag morgen
det forunderlige, at
Kristus hilser os i døren:
”Dine synder er forladt!”

Slægters fodtrin lyder mod os
op igennem glemte år,
danse-lette eller tunge,
som de følte deres kår,
når de andagtsfulde kom med deres
små til livets Gud,
når de knugede af sorgen bar de kære døde ud.

Stilhed, der er livets egen,
falder på os ord for ord,
når vi knæler ung og gammel
med Guds Søn
omkring hans bord.
Selviskhed er næsten komisk,
her hvor sidste mand er først,
og et fattigt barn, der leger for Guds ansigt,
kaldes størst.

Uberöat ä' byøns traulheð (suom. u)
åu trafikøns tongø bros,
som een hellø **mitt** i la(r)møn (leveä i, kuin e)
stå(r) de' onnårlistø **hus**. (suom. u))
Stilheð, dää äa livøts äijøn, (leveä i, kuin e)
åuerdøvár daejøns krau',
hea vå(r) Helligånnøn hållå(r) åbønt hus
fåa hāj åu læv.

Hea ha(r) daejøn eviheð,
Hea har kærliheð sit steð,
vå(r) Guths Søn äa sammøn með åss
unnår Helli'ånnens freð, (suom. u)
åu da følår vi en **stunn**, (suom. u)
ät vi stå(r) på helli' **grunn** (suom. u)
åu ät livøts mening lyðår fra
vor skaebårs aejen **mun**. (suom. u)
Ståjnivåøð stijår åm åss,
aellø jaejår efter **vinn**. (leveä i, kuin e)
så Guðs Helli'ånn må viskø,
får ät nåå eet splittøð **sinn**; (leveä i, kuin e)
men da hænnår sönda' mougøn
det fåronnårlijø, aet
Kristus hilsår åss i döraen: (leveä i, kuin e)
”Dinø **synn**år äa fårlaett!” (leveä y, kuin ö)

Slegtårs foð-trin lyðå moth åss
åp igennøm glemte å(r),
daensø-lettø ellår **tungø**, (suom. u)
som di føltø derøs kår,
når di aendagtsfullø kåm með derøs
små **til** livøts Guð, (leveä i, kuin e)
når di knu'øthø ae såu-øn ba(r) di kæøø døðö uð.

Stilheð, dää äa livøts aejøn, (leveä i, kuin e)
faellår på åss or' få(r) or',
nå(r) vi knælår **ung** åu gammøl (suom. u)
með Guðs Søn
omkring haens bor'. (leveä i, kuin e)
Selviskheð äa næstøn komisk, (leveä i, kuin e)
Hea vår sistø maenn äa fø'st,
åu et faettit ba(r)n, dä(r) laejår får Guðs ansigt,
kalløs stø'st.

ø – kuten öljy – painottomana lopputavuna lyhyt

ö – pyöreä ö, kuten ruots. sanassa öra

ae – kuin diftongi ai, mutta vähän ä:hän päin

æ – kuin e-vokaali

ä – nom. ä

ð – kuin englannin the-sana, mutta täysin soinniton

b, d, g soinnittomia, kovia (melkein kuin p, t ja k)

r – pehmeä, sorahtava, ei kielenpäällä